

„Theo, m'n jongen,” zei Tante zacht met een innige klank in haar stem. En toen vonden ook Theo's lippen het ene woord, waar de vrouw tegenover hem al zo lang op wachtte.

„Moeder! Liéve Moeder!”

Mevrouw De Groot glimlachte. Een stralende glimlach, die haar hele gezicht verhelderde.

Dit was háár Kerstgeschenk.

Dit ene kleine woordje, dat miljoenen malen per dag wordt uitgesproken in velerlei talen. Moéder!

Om het te ontvangen had zij een offer moeten brengen. Plaats moeten maken in de herberg van haar hart.

Dat hart werd nu van grote blijdschap vervuld. Want zij wist, dat het geschenk dat zij had ontvangen, het offer waard was.

Het nauwe straatje

RUTH SAWYER

Toen het Kerstkind, in het Bethlehem van Judea, was geboren, vele vele jaren geleden, reden Drie Koningen uit het Oosten er op hun kamelen heen om Hem geschenken te brengen. Zij volgden de ster, tot ze bij de stal kwamen waar Hij lag, een kleine pasgeboren baby. Zij knielden neer en legden hun gaven naast Hem: goud, wierook en mirre. Zij kustten de zoom van het witte manteltje dat Hij droeg en loofden Hem. Toen reden de Koningen weer naar het Oosten, maar niet, voordat zij het Kind

een belofte hadden toegefluisterd. Wat was dat voor een belofte? Die was zo:

„Zo lang er kinderen op de aarde zullen zijn, zullen wij, Drie Koningen, op onze kamelen rijden, zoals wij deze nacht naar U reden. Wij gaven U geschenken en zo zullen wij ieder kind een geschenk geven als herinnering aan U, het Kerstkind van Bethlehem.”

In Spanje weten ze nog wat de Drie Koningen hebben beloofd en als het Kerstavond is, hangt ieder kind zijn sepatico – zijn kleine schoentje – tussen het traliewerk van de ramen, zodat de Koningen kunnen zien, dat er een kind in dat huis woont. Vaak is de schoen met gras gevuld voor de kamelen en er staat ook wel eens een bordje met dadels en vijgen voor de Koningen. Want de kinderen weten, dat het een verre

tocht is die ze moeten maken, dus dat ze weleens hongerig kunnen worden.

Aan het eind van de dag lopen de kinderen allemaal naar de stadspoort om de Koningen te zien. Maar het is altijd al donker voor ze terug komen. De kinderen zijn dan bang op die donkere weg en hollen hard naar huis, waar ze een gebed uitspreken voor de Ne-

ne Jesu, zoals ze het Kerstkind noemen, en dan stoppen hun moeders hen in bed, waar ze dromen van de Kerstkoningen.

Heel, heel lang geleden, woonde in Spanje, in een druk gedeelte van een grote oude stad, een oude vrouw, die Dona Josefa heette. De straat, waar zij woonde, was heel klein en smal. Zo smal, dat je, als je uit het raam van Dona Josefa's huis leunde, met je vingertoppen het huis aan de overkant kon aanraken. En als je naar boven keek, leek de hemel alleen maar een smal blauw lintje, dat de huizen aan elkaar bond. De zon kon de weg naar dit smalle straatje nooit vinden.

Je kunt wel begrijpen, dat de mensen die daar woonden erg arm waren; Dona Josefa was ook heel arm. Maar in één opzicht was ze erg rijk. Ze kende meer verhalen dan er feestdagen waren in het hele jaar en dat zijn er een heleboel. Als ze even een ogenblikje vrij had, als ze bijvoorbeeld geen water uit de put moest halen, of niet met gouddraad aan het altaarkleed moest borduren voor de kerk van Santa Maria, dan liep ze haar huisje uit, het straatje in, en riep: „Kinderen, kinderen, kom vlug! Ik heb een verhaal voor jullie!”

En de kinderen kwamen aangevlogen, zoals de grijze duiven op de Plaza als er graan voor hen gestrooid wordt. Ach, wat waren er veel kinderen in dat kleine straatje! Daar waren José en Miguel en de kinderen van Enrique, de schoenlapper, Alfredo en Juana en Esperanza; en de tweelingzusjes van Pancho, de marskramer; en Angela, Maria Teresa, Pedro, Edita en nog veel meer. Het laatst van allemaal kwamen Manuel en Rosita. Zij hadden geen vader, en hun moeder was een wasvrouw, die de hele dag aan de oever van de rivier, buiten de stad, stond te wassen.

Als Dona Josefa de kinderen uit alle donkere hoeken en deuren had geroepen, ging ze midden in het straatje zitten en de kinderen zaten om haar heen. Dat kon je daar gerust doen. Het straatje was zo veilig als wat, omdat het te smal was voor een kar of een paard. Soms kwam een ezel heel langzaam aanwandelen of een geit, die iets kwam zoeken om te eten, maar dat was dan ook net alles.

Het gebeurde op de dag vóór Kerstmis, dat Dona Josefa haar werk had afgemaakt en zoals gewoonlijk, met de kinderen om haar heen, in dat straatje zat.

„Vandaag zal ik jullie een Kerstverhaal vertellen,” zei ze, en toen vertelde zij hun van de Drie Koningen en de Kerstbelofte, die ze aan het Kerstkind hadden gedaan.

„Is het waar — brengen de Koningen nu nog ge-

schenken naar de kinderen?" vroeg Miguel. Dona Josefa knikte toestemmend.

„Ja.”

„Waarom krijgen wij dan nooit iets? De Drie Koningen zijn nog nooit door deze straat gekomen op Kerstnacht. Waarom niet, Dona?”

„Misschien, omdat wij geen schoenen hebben om op te hangen,” zei Angela.

En dat was waar. De arme kinderen in Spanje lopen op blote voeten en ze krijgen vaak pas hun eerste schoenen als ze groot zijn. Manuel had stilletjes naar de anderen zitten luisteren, maar nu trok hij aan de mouw van Dona Josefa's japon.

„Ik weet waarom de Koningen ons geen geschenken brengen. Dat komt omdat de straat te smal is; de kamelen kunnen hier niet doorheen. De Koningen moeten in brede straten rijden, waar geen stenen liggen en die schoon zijn en waar hun lange mantels niet vuil kunnen worden of kunnen blijven haken en waar hun kamelen niet kunnen struikelen. De kinderen uit de grote straten, de rijke kinderen, die vinden geschenken in hun schoenen op Kerstochtend. Is het niet zo, Dona Josefa?”

En Miguel schreeuwde: „Is het waar wat Manuel zegt – alleen de rijke kinderen?”

„Ach, chicito mio, zo zou het niet moeten zijn! Toen die belofte aan Nene Jesu gegeven werd daar in Bethlehem, is er gezegd: aan ieder kind. Ja, ieder klein kind.”

„Maar is het dan niet vreemd, dat ze ons hier vergeten?” hield Manuel vol. „Dit straatje is toch vlak bij de grote straten.”

Toen zei Rosita, terwijl ze van opwinding in haar handen klapte: „Ik wéét het! Het is, omdat wij geen schoenen hebben. Daarom komen ze nooit bij ons. Misschien wil Enrique ons de schoenen lenen die hij aan het repareren is! Alleen maar voor vanavond. Als we schoenen hadden, zouden de Koningen zeker zien, dat er kinderen in deze straat zijn en dan zouden wij vast ook geschenken krijgen. Kom, laten wij Enrique gaan vragen!”

„Madre Dios, dat is een reuze-idee!” riepen ze allemaal. En als een vlucht grijze duiven vlogen ze weer naar het uiterste eind van de straat, waar Enrique de hele dag zat te hameren en te stikken aan de schoenen van de rijke kinderen. Manuel bleef met Dona Josefa achter. Toen het laatste paar bruine voetjes in het keldertje was verdwenen, zei hij zachtjes:

„Als iemand de Koningen nu eens tegemoet zou kunnen gaan en ze vertellen, dat in dit straatje kinderen zijn, die nog nooit een Kerstgeschenk hebben gekregen, zouden ze dan hier komen? Zou dat helpen?” Dona Josefa schudde bedenkelijk haar hoofd.

„Als dat eens kon! Maar ik heb nog nooit gehoord, dat iemand de Koningen ontmoet heeft op Kerstavond.”

In de stad was het druk. Mensen liepen af en aan. In de hoofdstraten wapperden de vlaggen van de daken en bloemenslingers en kransen van laurier hingen boven de deuren van de huizen. Verkopers van suikergoed prezen hun waren aan; de nachtwaker stak de fakkels aan om de poorten en de muren van de stad te verlichten. Overal heerste vreugde. Dat was niet alleen omdat het Kerstavond was, maar óók, omdat de Koning van Spanje zou komen om het Kerstfeest in de stad te vieren. Men fluisterde, dat hij uit het Noorden zou komen rijden met zijn neven, de Koningen van Frankrijk en Lombardië, en dat er een groot gevolg van edelen, ridders en minstrelen was. Anderen zeiden, dat de Koningen helemaal alleen reden, omdat ze dat prettiger vonden.

Toen de zon onderging en de kathedraal goud leek, marcheerden troepen kinderen hand in hand de stad uit. Ze namen de weg, die naar de plek voerde waar de zon onder-

ging, want ze dachten, dat daar het Oosten was en ze zeiden tegen zichzelf: „Zie je, dat is de weg, die de Koningen zullen nemen.”

„Ik heb een mandje vijgen meegenomen,” zei de een.

„Ik heb dadels,” zei een ander.

„En ik,” riep een derde, „ik heb een zak met citroenen. Dat is goed voor de dorst!”

En ze lieten elkaar hun gaven zien, die ze voor de Koningen hadden meegebracht. En terwijl ze zo samen liepen te babbelen, begon een kind een volksliedje te zingen. Een ogenblik later zongen de anderen mee en hun stemmen klonken door de stille avond. Achter de heuvels ging de zon onder en liet miljoenen kleine vonkjes op de weg achter. „Daar in de verte komen de koningen!” riepen de kinderen. „Je kunt de weerschijn van hun kronen en hun geborduurde mantels al op de weg zien. Ze konden weleens kwaad worden, dat wij nog zo laat op straat zijn; kom, laten wij gauw naar huis hollen, voordat ze ons zien!”

De kinderen maakten rechtsomkeert. Ze renden naar de stad terug, naar huis, waar hun moeders op hen wachtten en hun witte bedjes klaar stonden.

Maar één kind bleef op de weg achter, een klein jongetje op blote voetjes. Zijn naam was Manuel. Hij keek tot de kinderen binnen de stadspoorten verdwenen waren en liep verder in de richting waar de zon was ondergegaan.

„Ik heb geen geschenken voor de Koningen,” dacht hij, „maar er is vers gras langs de weg en dat kan ik verzamelen voor de kamelen.” Hij stond stil en proppte het blauwe vestje dat hij droeg, helemaal vol met gras. Hij liep een heel eind de weg op, tot hij vreselijk slaperig werd.

Wat was het stil op de weg! Het zou al gauw helemaal donker zijn.

„Ik wou dat ik bij die andere kinderen was, veilig in de stad; want het is griezelig zo in donker alleen op de weg . . . Mammie zal wel gauw thuis komen om eten te brengen voor Rosita en mij. Misschien heeft ze vanavond wel amandelkoek – wie weet . . .”, dacht Manuel. „Zou Rosita niet vergeten te bidden? Mijn voeten doen pijn van de stenen; de avondwind is koud; ik ben zo moe en ik loop te strompelen. O, Nene Jesu, luister naar mij! Ik bid: Stuur de Drie Koningen vóór Manuel te moe en te bang is geworden!” Hij deed nog een paar stappen en werd toen als een rietje door de wind omver geblazen. Manuel was vast in slaap.

Hoe lang hij geslapen heeft, kan ik je niet vertellen, maar hij werd wakker, doordat er een hand op zijn schouder werd gelegd. Hij sloeg zijn ogen op en zag – ja, hij zag de drie Koningen! Groot en schitterend waren ze in het sterrenlicht. Hun mantels waren met duizenden en duizenden edelstenen bewerkt. Eén stond er gebogen over Manuel en vroeg hem, wat hij zo laat op de weg deed.

Manuel stond op, en voelde in zijn vestje naar het gras dat hij verzameld had.

„Dit is voor de kamelen, senor; ik heb niets anders voor U. Maar U rijdt op een paard, deze Kerstavond!”

„Ja, wij rijden op paarden. Wat kan jou dat schelen?”

„Neemt U mij niet kwalijk, senores, niets. De drie Koningen kunnen natuurlijk op paarden rijden, als zij dat willen; alleen, ze hebben ons altijd verteld dat zij op kamelen reden als zij uit het Oosten kwamen.”

„Wat wil dat kind?” De stem was vriendelijk, maar klonk ongeduldig, als van iemand, die iets doen moet waarop gewacht wordt en die daar graag aan wil beginnen.

Manuel hoorde en voelde dit allemaal met verbazing aan. „Stel je voor, dat ze geen tijd hadden om te komen, of geen geschenken genoeg!” Hij legde een verlangend, smekend

handje op de mantel van een van de Koningen.

„Ik kan de paarden leiden als U wilt komen. Het is een klein straatje en 't is moeilijk dat U er een aan ieder kind zou geven? Hern een geschenk zou willen brengen, alleen hebben nooit een geschenk gehad – nog no daar. U heeft het Kerstkind toch beloofd, „Weet je wie wij zijn?”

innert U zich dat niet? De meesten van ons te vinden, senores; ik dacht dat U misschienoít één Kerstgeschenk”.

maar een klein geschenk voor die kinderen

Manuel antwoordde verheugd: „O ja, Excellenties, U bent de Drie Kerstkoningen en U komt uit Bethlehem. Wilt U met mij meegaan?”

De Koningen spraken even samen en toen zeiden ze: „Goed, wij komen.”

Eén van hen tilde Manuel op zijn paard en heel stilletjes reden ze de stad binnen. De bewaker lag te slapen bij de poort; de straten waren leeg. De versieringen aan de huizen waren in donker niet te zien. Ze reden door de hoofdstraten, tot zij eindelijk bij het kleine straatje kwamen. De Koningen stegen af. Zij gaven de leidsels aan Manuel, ze tilden hun rijk geborduurde mantels een beetje op en liepen het straatje in. Manuel kon zijn ogen haast niet geloven, toen hij zag, dat ze van huis tot huis gingen en dat ze tussen de ramen naar de schoenen voelden, die aan het traliewerk hingen. Hij zag, dat zij de schoenen, die Enrique de schoenlapper aan de kinderen geleend had, met glanzende goudstukken vulden.

's Morgens, toen de kinderen vrolijk en blij voor hun goudstukken speelgoed en snoeperijen gingen kopen, vertelde Manuel zijn avontuur aan hen allen. Zij kochten ook iets voor Dona Josefa: een klein beeldje van Maria met het Christuskind in haar armen.

En zo zie je, dat de belofte, die eens in Bethlehem werd gedaan, opnieuw werd gegeven en gehouden. Want, jaren later, toen Manuel al groot was en zelf een heleboel Nino's had, kwamen de Koningen op Kerstavond nog altijd geschenken brengen in het kleine straatje.

(Dit verhaal werd overgenomen uit de nieuwe Kerstbundel „Voor Kerstmis deze kant uit” door Ruth Sawyer, vertaald door Beccy de Vries. Uitgave Ploegsma, Amsterdam, prijs geb. f 4.90)